

Mưa rơi ở thành phố lạ

Thằng bạn lầm lì của tôi bao năm đi xa, vẫn nhớ những cơn mưa biển xa lắc xa lơ. Chúng tôi nằm ôm nhau lặng lẽ, tôi nhận ra Thiên thật dịu dàng và mãnh liệt.

Đúng vào buổi chiều đầu tháng 9, khi mọi người vừa cảm nhận được mùa đông đến bên mình thì tình yêu của tôi tan vỡ.

Bạn bè hỏi tôi có buồn không.

Không buồn sao được? Yêu nhau bảy năm trời, đến đầu năm thứ bảy anh bảo: “Tình yêu của mình giống như bảy kỳ quan thế giới”. Tôi cọ cái má phúng phính vào khuôn cằm đầy râu của anh nũng nịu: “Vậy những năm sau nữa không sánh với kỳ quan nào thì tình yêu của mình sẽ sao anh?”. Hôn nhẹ lên má tôi, anh không trả lời. Hình như ứng nghiệm với lời nói của tôi, thế giới chưa phát hiện ra kỳ quan nào nên tình yêu bảy năm của chúng tôi tan như bọt xà phòng.

Tôi sẽ nhớ đến chết về buổi chiều đầu đông ấy, một phụ nữ đến tìm tôi. Chị nhẹ nhàng mời tôi đến cà phê thật xa công ty, hai người đàn bà xinh đẹp ngồi cùng nhau trên một chuyến taxi.

Chị gọi cho mình một ly cam vắt và nhẹ nhàng hỏi tôi muốn dùng gì. “Con gái uống nhiều cà phê không tốt đâu em”. Chữ “em” sau cùng tôi nghe thoang thoảng nhẹ nhàng mà cảm thấy khóe mắt cay cay.

Lúc chị chăm chú, cẩn thận khuấy nhẹ ly nước cam, tôi đã ngấm thật kỹ khuôn mặt trái xoan trắng mịn không son phấn của chị. Tôi như bị hút vào đôi mắt có hàng mi rậm, đen mượt đẩy lên tròng mắt có đôi đồng tử trong veo. Và cái miệng nhỏ nhắn, đôi môi hơi mím lại.

Chị đặt ly cam vắt gần tôi một chút nữa. Hình như chị không nhìn vào mặt tôi thì phải, chị tỏ ra cho tôi biết rằng: “Cái mặt cô, tôi quá rõ rồi, thiên hạ cũng nhẵn rồi, chỉ có cô là không biết mình thôi”. Tôi sốt ruột với cái chậm rãi, từ từ của chị, rồi tôi thấy xấu hổ. Đến mãi sau này, tôi vẫn thấy xấu hổ và thầm cảm ơn quyết định nhanh chóng, dứt khoát buổi chiều ấy. Tôi xé mảnh giấy

nhớ, viết nhanh một dòng chữ: Em xin lỗi chị, em sẽ ra đi khỏi anh ấy, kể từ lúc này. Tôi đặt ngay ngắn mảnh giấy trước mặt chị và bước nhanh ra khỏi quán.

Tôi chuyển công tác đến một thành phố phương Nam. Đã định ra đi mà không chào mỗi tình bấy kỳ quan. Nhưng anh muốn níu kéo tôi bằng một buổi chia tay “hoành tráng”. Tôi xin anh, hãy để tôi đi, tôi sợ mình sẽ gục vào anh, tôi sợ sẽ chìm sâu vào đôi mắt anh, tôi sợ vòng tay quấn quýt của anh, tôi sợ tất cả.

Rồi cuối cùng, tôi đề nghị: “Chúng ta đến quán cà phê nào đó”. Anh bảo: “Cho anh được bên em một lần cuối theo đúng nghĩa thôi mà”. Tôi nghi ngờ, trong vòng tay anh, tôi sẽ khó ra đi nên lảng tránh. “Anh với em vừa lang thang phố phường, vừa nói chuyện được không?”.

Vậy mà cuối cùng tôi cũng chui tọt vào lòng anh, trong căn phòng sang trọng của khách sạn. Trước đây những nơi thế này là thiên đường của chúng tôi.

Những giây phút ấy thật hạnh phúc, anh bật nước ấm, thả vào bồn mấy giọt tinh dầu tử đinh hương, mấy giọt mật ong rừng, một chút muối biển, anh đốt nến thơm và bế tôi thả vào bồn tắm, bàn tay thô ráp, đôi môi dày và ánh mắt đắm đuối của anh mơn man trên da thịt tôi. Mỗi lần như vậy tôi nóng sức cả người, thân thể tôi căng rón lên và da dẻ tôi nóng ẩm mềm mại, hai bầu ngực của tôi cũng căng cứng. Những lúc như thế anh nhìn thật sâu vào mắt tôi và lần nào cũng bảo ánh mắt của tôi lúc ấy lạ lắm, vừa long lanh lại vừa đờ đẫn. Chúng tôi quấn vào nhau cho đến khi mệt lử. Rồi lại vẩy vùng trong bồn tắm đến lúc da dẻ thanh sạch như thiên thần.

Anh kết thúc một ngày công sở lại quây quần bên mâm cơm với vợ hiền và con gái xinh đẹp. Còn tôi lang thang với đám bạn học cùng hoặc tay trong tay với một chàng độc thân. Có hôm tôi cao hứng ghé vào mấy shop thời trang quen thuộc, lôi tập tiền lúc trước anh ấn vào túi cho tôi. Cứ tưởng cuộc sống sẽ màu hồng mãi mãi...

Mẹ lại ngồi một mình bên những món ăn lạnh ngắt, mắt đắm đắm nhìn về phía biển...

Chỉ một vài lần, mẹ căn nhắc: “Con gái lớn rồi...”.

- Con gái lớn rồi thì sao hả mẹ?
- Con gái lớn thì phải lấy chồng chứ sao nữa?
- Mẹ, con chưa muốn mà.

Bạn bè bảo: “Xinh đẹp là một tai họa”, giá Hân cứ bình thường như mọi người có khi lại sướng, đằng này cái gì cũng hoàn hảo. Đàn ông sợ sự hoàn hảo. 30 tuổi, tôi vẫn chưa có chồng, 30 tuổi, tôi quần lấy một người đàn ông đã có vợ.

Lần cuối bên anh, chúng tôi quần lấy nhau và hôn nhau bất tận, rồi mê lại nhấn chìm hai đứa, chúng tôi sẽ bay lên chín tầng mây. Nhưng khi mảnh vải cuối cùng trên người tôi tụt xuống, anh dang tay ôm chặt tôi, anh định bế tôi thả vào bồn tắm như mọi lần. Bất chợt, tôi nhìn xuyên thấu những khối hư vô bất tận. Tôi thấy đôi mắt có đồng tử trong veo và hàng mi đen rậm của vợ anh. Tôi rùng mình một cái, cả thân thể tôi co rúm lại, tôi như bị lên cơn sốt, người tôi nóng hầm hập, mấy phút sau tôi thấy ớn lạnh, rét run bần bật. Anh ngạc nhiên rồi sợ hãi, anh ôm chặt tôi vào lòng.

Em sao thế này? Tôi chỉ he hé nhìn anh rồi lại nhắm nghiền mắt. Còn mấy tiếng nữa là đến giờ tôi lên máy bay. Tự nhiên tôi có ý nghĩ rờ dại: Tôi sắp bị chết hay là anh định ám hại tôi. Không, anh vẫn dịu dàng ôm ấp tôi cơ mà, giờ thì anh đặt tôi nằm xuống nệm và đắp cho tôi cái chăn hơi mùi clo, anh cuống quýt tìm lọ dầu gió xoa khắp người tôi. Tôi có đỡ hơn chút ít, bàn tay thô ráp của anh xoa dịu dàng khuôn ngực nở nang trắng mịn của tôi. Như một loáng chớp xẹt đến, tôi lại rùng mình lần nữa.

Chiều muộn thì tôi đỡ hẳn, tôi đẩy tay anh ra và ngồi dậy, váy áo chỉnh tề, tôi chia tay anh bằng hai cái rùng mình không chủ định.

Vừa đặt chân xuống sân bay phương Nam, Thiên đứng trước mặt tôi, ngây người im lặng như một pho tượng sống. Bao nhiêu năm biết nhau, tôi ghét nhất vẻ im lìm nhẵn nại của Thiên. Tôi cũng không hiểu tại sao Thiên lại ở đây, ngay buổi chiều đầu tiên tôi đặt chân đến thành phố này.

- Thất vọng vì tôi chứ? Tôi hỏi mà không muốn Thiên trả lời.

Mãi sau, Thiên mới nói nhỏ nhỏ như để một mình nghe: - Chỉ buồn thôi.

Chúng tôi lớn lên ở cái làng chài bé nhỏ bên bãi biển đục ngầu. Biển quê tôi không có cát vàng cũng không cả thông reo. Dân xóm chài quanh năm cơm顿 khoai thái miếng. Cha tôi và cha của Thiên cùng ra đi trong một ngày biển dữ dằn nổi cơn giông bão. Mẹ đưa tôi theo người bà con ra thành phố kiếm sống, tôi lớn lên bằng những giọt mồ hôi bươn chải của mẹ.

Chúng tôi gặp lại nhau ngay buổi đầu tiên lên giảng đường. Đứa con trai của biển học giỏi nhưng lúc nào cũng lặng lẽ. Thiên lại ít nói, lúc vui cũng như lúc buồn, chưa khi nào hẳn biểu lộ tình cảm. Mặc kệ cái kiêu kỳ, ngang bướng của tôi, hẳn cứ lặng lẽ đi bên cạnh và bên cạnh mỗi tình bảy năm của tôi.

Buổi chiều cuối cùng trên giảng đường đại học, tôi nhớ trong khi mình rất muốn một ly quả dầm, có đu đủ vàng, dưa hấu đỏ, bơ sáp xanh xen nhau với sữa tươi mát lạnh nhưng Thiên lại đặt trước mặt tôi ly cà phê đen bốc khói kèm theo câu nói đắng lòng: “Cà phê đắng sẽ làm Hân nhớ lâu...”.

Hôm nay, Thiên vẫn nhỏ nhẹ, mà tôi ghét nhất cái nhỏ nhẹ của Thiên. Tôi bảo Hân chán đàn ông lắm rồi. Thiên nhìn tôi rồi im lặng.

Mưa phương Nam ào ạt, người tôi ướt sũng, Thiên chìa cho tôi chiếc ô tím nhạt. Chúng tôi lại ngồi chung taxi trôi vào căn phòng chật hẹp bên cầu thang tiết kiệm diện tích. Tôi không lạ lắm gì chốn này, tường gương, giường đệm trắng drap và hai cái khăn bông trắng. May mắn, nhà nghỉ này chỉ có vòi sen chứ không có bồn tắm, cũng chợt làm tôi nhớ lại tình yêu bảy kỳ quan thế giới. Tôi ngồi thu lu trong góc giường, Thiên lóng ngóng cời giầy, anh ngồi bên tôi rất lâu. Tôi quay mặt vào tường hỏi: “Thiên đưa tôi vào đây làm gì, tôi muốn ngủ”. Thiên kéo gối, đặt tôi nằm ngay ngắn rồi khẽ nằm xuống cạnh tôi, nguyên cả quần áo. Không hiểu sao lúc này hai má tôi lại hồng rực, đôi môi tôi mọng ướm, da thịt tôi căng lên, tôi rất muốn làm tình.

Chúng tôi ngượng ngùng rồi thất bại thảm hại, nhìn Thiên lúc ấy, tôi thầm rửa: Đồ đàn ông chết dịch, chợt thương hẳn lạ lòng. Điều này làm tôi đau đốn. Tại tôi, tại Thiên, hay cả hai? Thiên đốt hết điều thuốc này đến điều khác, khói bay mù mịt căn phòng, tôi ho sặc sụa, còn hẳn thản nhiên như không có chuyện gì.

Thiên tránh mặt tôi cả tháng, thật tệ, hăn bỏ tôi một mình bơ vơ ở cái thành phố lạ lẫm không ai quen biết này. Rồi bất ngờ một chiều mưa, Thiên tìm đến bên tôi, ngập ngừng... Nhìn hăn gầy tong, mặt mày khổ đau như người hành xác. Hai đứa ôm chầm lấy nhau, nước mắt tôi tèm lem nhòe cả mặt. Chúng tôi khóc trong tiếng nhạc Beethoven dịu dặt. Ngoài kia, mưa vẫn rơi ào ạt, tôi nhớ về buổi chiều cà phê trên phố vắng năm nào “cà phê đắng sẽ làm Hân nhớ lâu...”.

Thiên bảo: “Ngày xưa, Hân hay sợ những cơn mưa mùa hạ”. Tôi chẳng thể ngờ, thằng bạn lầm lì của tôi bao năm đi xa, vẫn nhớ những cơn mưa biển xa lắc xa lơ. Chúng tôi nằm ôm nhau lặng lẽ, tôi nhận ra Thiên thật dịu dàng và mãnh liệt. Tôi đã ngủ thiếp đi trong vòng tay Thiên lúc nào không hay.

Ngày mai, những cơn mưa chiều có làm tôi ướt áo? Ngày mai gió lại cuốn chúng tôi đi, như cuốn theo một thời tuổi trẻ dại khờ, mà không thôi day dứt.